

Απαλλαγή Επικουρικού Ταμείου από Αναγωγικό Δικαίωμα ΙΚΑ.
Διαβάστε τις παρακάτω σελίδες.

Αρχειοφύλακας

Αριθμός 389/2002

Του ενδιαφερομένου Ν.Π.Ι.Δ. με την επωνυμία
«ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ ΑΠΟ
ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ» που εδρεύει στην Αθήνα και
εκπροσωπείται νομίμως ως ειδικού διαδοχού της ασφαλιστικής
εταιρείας με την επωνυμία «ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ ΑΕΓΑ»

2η σελίδα

9

Της ανααιρεσίβλητης: **A.A.**

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 2-12-1994 αγωγή και την από 7-9-1995 προσεπικλήση-ανασκοίνωση δίκης, που κατατέθηκαν στο Μονομελές Πρωτοδικείο Χανίων και συνεκδικάσθησαν. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 391/1996 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 195/2000 του Εφετείου Κρήτης. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί το ανααιρεσίβλητον με την από 26-7-2001 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπανίτης ανέγνωσε την από 16-11-2001 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την παραδοχή της κρινόμενης αίτησης αναίρεσης.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1 Από τις διατάξεις των άρθρων 19 παρ. 1 και 5 του ν. 489/1976 όπως η τελευταία προστέθηκε με το άρθρο 50 παρ. 10 του ν. 1595/85 και αντικαταστάθηκε με το άρθρο 5 παρ. 4 του π.δ. 264/91 και 25 παρ. 4 του ίδιου ν. 1489/76, σαφώς συνάγεται ότι στην περίπτωση κατά την οποία το Επικουρικό Κεφάλαιο ευθύνεται κατά την παρ. 1 του άρθρου

9

3

19 του ως άνω νόμου, σε αποζημίωση προσώπων, που ζημιώθηκαν λόγω θανάτωσης ή σωματικών βλαβών ή υλικών ζημιών από αυτοκινητικά ατυχήματα, η έκταση της οφειλής του περιορίζεται σε ό,τι υπολείπεται, αφού προηγουμένως αφαιρεθεί το ποσό και μόνον εκείνο, το οποίο υποχρεούται για την ίδια αιτία να καταβάλει ασφαλιστικό ταμείο ή άλλος συναφής οργανισμός κοινωνικής ασφάλισης, χωρίς να έχει εφαρμογή στην περίπτωση αυτή η διάταξη του άρθρου 930 παρ. 3 Α.Κ. Η άποψη αυτή είναι σύμφωνη και προς το σκοπό του νεώτερου νομοθέτη, ο οποίος, με την παραπάνω ειδική διάταξη (άρθρο 19 παρ. 5), θέλησε την κάλυψη από το Επικουρικό Κεφάλαιο μόνο των ζημιών και την αποφυγή στην περίπτωση αυτή ενδεχόμενου πλουτισμού του ζημιωθέντος. Η διαταξη αυτή, όπως από αυτή αλλά και από το σκοπό της θεσπίσεως της προκύπτει, ως ειδική, εφαρμόζεται σε κάθε περίπτωση ευθύνης του Επικουρικού Κεφαλαίου, δηλαδή και στην περίπτωση ευθύνης του, λόγω ανάκλησης της άδειας λειτουργίας της ασφαλιστικής εταιρίας ή πτώχευσης, χωρίς να έχει σημασία το γεγονός, ότι αρχικά είχε εναχθεί ο ασφαλιστής, του οποίου μεταγενεστέρως ανακλήθηκε η άδεια λειτουργίας, γιατί μετά την υπεισέλευση, στη θέση του ασφαλιστή, του Επικουρικού Κεφαλαίου αυτός αντιμετωπίζεται ως αν να εναγοταν τούτο από την αρχή και συνεπώς θα είχε τη δυνατότητα προβολής του ισχυρισμού από το άρθρο 19 παρ. 5 του ν. 489/1975. Ετσι σύμφωνα με την παραπάνω διάταξη σε περίπτωση τραυματισμού λόγω αυτοκινητικού ατυχήματος προσώπου ασφαλισμένου στο

3

(4)

ΙΚΑ, το οποίο κατά το ν. 6298/1934 είναι οργανισμός κοινωνικής ασφάλισης, οι παροχές του επιδόματος ασθενείας ή σύνταξης αναπηρίας, που υποχρεούται το ΙΚΑ να καταβάλει στον ίδιο τον ασφαλισμένο, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 1846/1951, αφαιρούνται από τις αντίστοιχες αξιώσεις του δικαιούμενου αποζημιώσεως προσώπου και έτσι ούτε το ζημιωθέν από το ατύχημα πρόσωπο, ούτε το ΙΚΑ, ούτε οποιοσδήποτε άλλος και ειδικότερα ο ασφαλισμένος σε ασφαλιστική εταιρία, της οποίας ανακλήθηκε η άδεια λειτουργίας και στη θέση της υπεισήλθε το Επικουρικό Κεφάλαιο νομιμοποιείται να ζητήσει από το τελευταίο τα ποσά, που αντιστοιχούν σε ασφαλιστικές παροχές του ΙΚΑ, αλλά και οποιουδήποτε άλλου ασφαλιστικού ταμείου κοινωνικής ασφάλισης προς τους ασφαλισμένους του, εξ αιτίας, αυτοκινητικού ατυχήματος, με περαιτέρω συνέπεια την πλήρη απαλλαγή του Επικουρικού Κεφαλαίου από την υποχρέωσή του, αν το θύμα καλύφθηκε για τη ζημία του, από οργανισμό κοινωνικής ασφάλισης. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφασή του, το Εφετείο δέχθηκε ανελέγκτως τα εξής πραγματικά περιστατικά: Την 27-10-1990 η εναγομένη στην κύρια αγωγή και προσεπικαλούσα αναιρεσίβλητη, οδηγώντας το ΙΧΕ αυτοκίνητό της, συγκρούσθηκε, από υπαιτιότητα της, με την δίκυκλη μοτοσυκλέτα που οδηγούσε ο Α.Δ. ο οποίος ήταν ασφαλισμένος στο ενάγον της κυρίας αγωγής ΙΚΑ για την περίπτωση ασθενείας, ατυχήματος, αναπηρίας και γηρατός

(4)

⑤

Ο ίδιος, αν δεν μεσολαβούσε το ένδικο ατύχημα και ο εντεύθεν τραυματισμός και η ανικανότητα του προς εργασία, θα εξακολουθούσε να εργάζεται και κατά το επίδικο διάστημα και θα κέρδιζε το ποσό των 3.769.255 δραχμών, το οποίο του κατέβαλε το ενάγον ως επιδότηση λόγω της αναπηρίας του, προς εκπλήρωση της, από την ασφάλιση, υποχρέωσής του, με συνέπεια το κυρίως ενάγον ΙΚΑ να υποκατασταθεί από το νόμο στις σχετικές αξιώσεις του ασφαλισμένου τρυ, έναντι της αναιρεσίβλητης. Το ζημιογόνο αυτοκίνητο, κατά το χρόνο του ενδίκου ατυχήματος, ήταν ασφαλισμένο για τις έναντι τρίτων ζημιές στην προσεπικαλούμενη - εναγομένη ασφαλιστική εταιρία «Μεσόγειος ΑΕΕΓΑ», η άδεια λειτουργίας της οποίας ανακλήθηκε με την Κ3 2954/23-10-1996 απόφαση του Υπουργού Εμπορίου, δηλαδή μετά τη δημοσίευση (30-7-1996) της εκκαλούμενης αποφάσεως, με συνέπεια η δίκη να συνεχίζεται νομίμως με το ειδικό διάδοχο αυτής αναιρεσειών. Ακολούθως το Εφετείο έκρινε, ότι μετά την ανάκληση της άδειας λειτουργίας της ως άνω ασφαλιστικής εταιρείας, νομιμοποιείται ενεργητικά η αναιρεσίβλητη, κατ' άρθρο 25 παρ 4 του ν 489/76, να προσεπικαλέσει στην κύρια δίκη μεταξύ αυτής και του ΙΚΑ, το αναιρεσειών και να εναγάγει τούτο νομιμοποιούμενο παθητικά, ζητώντας να της καταβάλει το παραπάνω ποσό των 3.769.255 δραχμών και τέλος το ίδιο δικαστήριο απέρριψε την έφεση του αναιρεσειόντος. Συνεπώς το Εφετείο με την εξελεχθείσα ως άνω κρίση του παραβίασε τις ουσιαστικές διατάξεις των άρθρων 19 παρ 5 και 25 παρ 4 του ν 489/76 με τη μη

⑤

⑥

εφαρμογή της πρώτης, η οποία ήταν εφαρμοστέα, αφού υπήρχαν οι πραγματικές προϋποθέσεις εφαρμογής της, με βάση την παραδοχή του, ότι τα αιτούμενα ποσά, καταβλήθηκαν από το ΙΚΑ στο ζημιωθέντα ασφαλισμένο του, σαν ασφαλιστικές παροχές και με την εφαρμογή της δεύτερης, αφού δεν υπήρχαν οι πραγματικές προϋποθέσεις εφαρμογής, με συνέπεια να είναι βάσιμος ο εκ του άρθρου 559 αρ. 1 Κ.Πολ.Δ. απορρέων σχετικός πρώτος λόγος της ένδικης αίτησης.

II. Μετά από αυτά, πρέπει να αναιρεθεί η προσαλλόμενη απόφαση, κατά το μέρος της, που απέρριψε την έφεση του αναιρεσειόντος κατά της 391/1996 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Χανίων, να παραπεμφθεί η υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο Εφετείο, του οποίου η συγκρότηση είναι δυνατή από άλλους δικαστές, εκτός εκείνων που δίκασαν (άρθρο 580 παρ. 3 Κ.Πολ.Δ.) και να καταδικαστεί η αναιρεσίβλητη στα δικαστικά έξοδα του αναιρεσειόντος, που κατέθεσε προτάσεις. (άρθρο 176 και 183 Κ.Πολ.Δ.)

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί μερικώς την 195/2000 απόφαση του Εφετείου Κρήτης, και κατά το μνημονευθέν στο αιτιολογικό μέρος της

Παραπεμπει την υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο Εφετείο συντιθέμενο από άλλους δικαστές, από εκείνους του εξεδωσαν την αναιρούμενη απόφαση και

⑥

7

Καταδικάζει την αναιρεσίβλητη στα δικαστικά έξοδα του αναιρεσείοντος.

7